

Бизни таниётган дунё

Дилфуза ОЛИМЖОНОВА

Тошкентдаги 102-ўрта мактабнинг 1993 йилдаги битирувчиси, ўтган йили Ўзбекистон Республикасидан Америкага ўқишга кетган 48 ўқувчининг бири. Дилфузани "Туркистон"нинг мухбири деб аташга тўла асосимиз бор: у саккизинчи синфни тугатганидан бошлаб ҳар йили уч ой таътилда "Туркистон" тахририяти хатлар бўлимида ишлаган. Ўқиб кезларида ҳам, мактабдан кейин тахририятга шўнғиб, кўпсинли муштарийларимиздан келган хатларни саралаб, бўлимларга тарқатиб, журналист акаларига ва опаларига ердан бериб турарди. Унинг ёзган қатор хабар ва лавҳалари газетамизда эълон қилинган.

хилда уйни соғиниб

йилгасам, баъзида шу оилалар кетишимиз, ўз оилалардан келиб қолган тўрт "опа-сингилларим" ва "адам-ойим"ни тарқ этишни ўйлаб йиғлаб оламан. Хуллас, АҚШдаги ҳаёт нафақат тил ўрганишимга, балки ҳаётини чуқурроқ тушунишга, ОНА ЮРТНИ чин дилдан севишга ердан берди. Мени ёзганларимдан келиб чиқиб, барча америкаликлар шундай экан-да, деб тушуниш нотўғри. Американинг 50 штатининг ўз қонун-қоидалари, одатлари мавжуд. Аммо мен шу ёзганларим билан ҳақиқий Америка ва америкаликлар ҳақида оғина бўлса-да, тушунча бера оламан деб ўйлайман. Ҳолбуки, ҳар бир инсоннинг ўз дунёқараши, мулоҳазаси ва турлича фикри бўлади.

ДАСТЛАБКИ КУНЛАР ҲАВАСИ

Мана, АҚШга келганимизга ҳам 9 ой бўлди. Кўпчилик таассуротларини езишни сўрашди. Очиги, кўрганларим, Ватандаги ва бу ердаги тушунчалар орасидаги фарқ шундай кўпки, гапни нимадан бошлашни билмайман. Яна, таассуротларимни ёсам мактагандек бўлиб қолмаскимман, деган истихоло ҳам турибди. Барибир, бу ерда ўтган ойлари давомида Ҳаёт, Одамлар, Дунё ҳақидаги фикрларим кескин ўзгаргани учун таассуротларимни ўзим учун

ОЛИС УФҚЛАР ОРТИДА

сеvimли бўлиб қолган "Туркистон" орқали тенгдошларим билан ўртоқлашгани ҳоҳладим.

Дастлабки кунлари ҳар нарсасида ҳавасим келиб, "Вуй, мунча зўр, ҳамма нарсаси бор, ҳамма бой, одамлари яхши", деб ўйлар эдим. Энди эса фикрларим ҳам ўзгарди. Юрт қадри мусофирчиликда билинади, дейишгани рост экан. Ўзбекистон ҳақида ўйлаганим, тарих, ҳақиқатни тушунганим, сари қаттиқ алам қилайти.

Нега дейсизми? Дастлабки кунни синфдошларимнинг саволига "Ўзбекистонданман" десам, улар тушунишмади! Билишмас экан-да.

Бу ердигилар бизларни кўриб Ўзбекистон ҳақида, маданиятимиз, одамларини ҳақида тасаввур ҳосил қилишди. Узоқда бўлганда ҳеч бир инсон атрофдаги одамлар юрти ҳақида емон ўйлашни хоҳламайди. Ростки, кўпчилик тўғри сўзларни айтсам-да, яхшисини ошириб, емонини яширишга уринаётганим ҳам сезиб қоламан. Лекин, елгон гапирмайман.

Атрофимдаги одамлар ҳар бир ҳаракатимга қараб ўзбекларга баҳо беришади. Ҳатто бир марта шахсий одаим — кўп сув ичишимни кўриб "Ўзбекистондагилар кўп сув ичадиларми?" деб сўрашди. Бу оилда умримнинг аттиги бир йилинигизга ўтказаяман. Аммо шу бир йилда буларнинг ҳаётида ҳам, меннинг ҳаётида ҳам кўп нарсаси ўзгараётти, уларга қиздек бўлиб қолдим. Бир

ШОКИР ШАКАР

1966 йил Нуротанинг "Қизилча"сида тугилган. ТошДД филология факультетини ўқийди. Ва айни пайтда "Тонг юлдузи" рўзномасида ишлабди. Ҳикояларида борлиқ билан инсоннинг муросасиз муросасини кўрсатишга интилади. Айниқса "Биров"лар ҳақида кўп ёзди.

Бир кун... Унинг қулбасига жуфтлик мамлакатидан Вакил келди. — Қани, — деди Вакил хуқфармо, — кўксининг қулбасига тут-чи.

У итваткорона энгашди. — Эшитдинг, — дея сўзиди давом этди Вакил, — қалбинг бум-бум, фақат "Биров"та аталган бир донда қизил гул қуруқ шамолда қақшаб шиғирлайди. Унут, ҳаммасини унут! — Бу мумкин эмас! — Унинг изтиробга тўла кўзларида олов чакнади. — Сен шундай қилишинг керак, — деди Вакил овозини кўтариб, — тақаббурона бошлаган бу ишинг жуфтлик мамлакат фуқароларига ярашмас, буни қонун ҳам, умум фикри ҳам инкор этади, — унинг сўзлаш оҳангига яна осойишталик инди. — Сен ешсан... Сен сажий табиатдан олий эҳсонлар қутишга ҳақлисан. Юр, мен сени ўрмонзорга олиб чиқаман, у ерда сен ўз тенгларингни топасан, уларнинг ҳусн-жамоли, чехралари, лафозлари, сирли-сирли боқишларини қанчалик мафтункор

керек, — деди Вакил овозини кўтариб, — тақаббурона бошлаган бу ишинг жуфтлик мамлакат фуқароларига ярашмас, буни қонун ҳам, умум фикри ҳам инкор этади, — унинг сўзлаш оҳангига яна осойишталик инди. — Сен ешсан... Сен сажий табиатдан олий эҳсонлар қутишга ҳақлисан. Юр, мен сени ўрмонзорга олиб чиқаман, у ерда сен ўз тенгларингни топасан, уларнинг ҳусн-жамоли, чехралари, лафозлари, сирли-сирли боқишларини қанчалик мафтункор

деган ҳазил аралаш ҳайкириқлар эшитиларди. Шундагина уйдан анча узоқдалигимни, бир йилча ҳеч қимни кўра олмаслигимни англаб, АҚШдек катта мамлакатда ўзимни елғиз ҳис этдим.

КУНБОТАР ЮРТ МАНЗАРАЛАРИ

Келган ўқувчиларнинг 29 нафари Нью-Йоркда, Лонг Айленд Юнивесити — катта Орол Университетига жойлашди. Қолганлар эса Бостонга учиди. Нью-Йоркдаги 3 ҳафта давомида нафақат америкаликлар, балки дунёнинг турли чеккасида келган одамлар ҳақида тушунчага эга бўлдим. Биз турган университет Халқаро тил мактаби ҳам экан. Швейцария, Ирландия, Норвегия, Франция, Испания, Италия, Япония, Корея, Саудия Арабистони ва нихоят биз.Биз учун кўшимча Америка маданияти, яшаш тартиби (шароити эмас) ҳақида дарслар ўтилади. Аммо кўп вақтимиз Нью-Йоркни томоша қилиш билан кечди.

...Нью-Йорк ҳақидаги мақолаларни ўқиганимда бир кун ўзим ҳам шуларни кўраман, дунёга маълум Манхаттан шаҳрини, машҳур 5-авенюни ўртоқларим билан кезаман деб ҳаслимга ҳам келтирмагандим. Оллоҳ хоҳласа, ҳар бир нарсаси бўлиши ҳеч гап эмас экан. Ер шарининг турли чеккасида келган ишбилармон кишилар билан машҳур 5-авенюни пиеда кезгач, Империя Штат биносига чиқдик. Бино 1931 йил очилганида биринчи осмонғулар деб тан олинган. Ҳар йили 1,5 миллиондан ортиқ кишилар 86-ва 102-қаватларга манзарани томоша қилишга чиқибди. Барчамиз 86-қаватдан манзарани томоша қилиб "вуй-вуй"дан бошқа нарсаси деелмадик. Манзара сўз билан тасвирлаб бўлмайдиган даражада ҳайратли эди.

Нью-Йоркни жиноят кўп содир бўладиган нотинч ва тинч районларга ажратилади. Йўқ, фақат Нью-Йоркнинггина эмас, менимча Америкадаги барча штатларни. Жиноят асосан афро — америкаликлар турадиган жой ва одам тигиз марказда кўп содир этилади.

Бунни билганлар, жиноят содир бўладиган жойга бормайди, четда юради. Биз турган коллеж жуда тинч манзилда жойлашган эди. Шаҳар марказига кириб борган сари сершовкин, серкэтов. Албатта, шунга яраша жиноятнинг ҳам тури кўп. Кўпчиликда қурол бор. Ўзини ҳимоя қилиш учун. Ҳозирги кунда мактабга қурол олиб бориш муаммоси ҳам қўндаланг турибди. Жиноятдан, тажовуздан сақланиш ҳақида мактабда, оилада, матбуотда кўп гапирилади.

(Давомни келгуси сонда).

билсанг, адоқсиз лаззат ваъда этади сен нотавонга! — Йўқ, йўқ... — Нега? — қутилмаган рад жавобидан ҳайрон қотди Вакил.

— Мен бундай қилолмайман, — деди у ўзини тезда қўлга олар экан. — Ўзимнинг руҳий қарашларимга қарши боролмайман. Мен унинг

чалкам?! Қора ўтмиш наҳот сенга тинчлик берса? — Айтмиш: "Сен жувонини севар экансан, унинг ўтмишини ҳам севишинг лозим".

Қалин ва поёсиз ўрмонзор, ўрмонзор оғочларига бош қўйиб иссиқлик тафтини сезмоқчи бўлаётган мазлума Аёл.

— Инсоният, — бир нуқтага тикилганча давом этди Вакил, — ички бир қонуният билан яшайди: икки вужуд бирлашгани, бахт ҳам, бахтсизлик ҳам бирлашмоғи шарт. Бундан сўнгги туйғулар ҳам, унга етишмоқлик руҳий инти-лишлари ҳам ҳечдир.

— Бекор, — деди у

ЕРГА ТУШГАН ОППОҚ ЮЛДУЗЛАР

Содда эдим,
Мени алдашди.

Мен ишондим, қўлди

бу олам.

Мени елгон "либослар"иға

Ўрашганди, алдадим мен ҳам.

Тоғлар қўчди... тип-тиниқ олов

“Либослар”нинг барин ендирди,

Мен покликка талпинавердим,

Лекин оёқ ботқоқда эди...

ЧОҲ

Кўзлар — маънос, ўртаиди дилни,

Қарайверма ахтариб сабаб.

Нечун дея, оғритма тилни,

Бу кўзларда йиғлайди Машираб.

Бу кўзларга ғанимдир баҳор,

Гарчи бир вақт берган ҳарорат.

Бу кўзларда йиғлайюр қабр

Қўмигандир энг соф муҳаббат.

ЖИМЛИК КЕЧАСИ

Тун. Оппоқ тун. Осмон ҳам оппоқ,

Ерга тушган оппоқ юлдузлар.

Нилуфар УМИРЗОҶОВА

1974 йил Тошкентда тугилган. ТошДД филология факультети журналистика бўлимининг IV-курс талабаси. Ёрқин шеърлар битади. Оқ рангнинг севади.

Сўзланмайди, ожиздир бу чоқ

Ўғатдаги чиройли сўзлар.

Даре оппоқ, нилуфар оппоқ,

Чолғучидир бу тунда шамол

Шивирлайди бу тоза қирғоқ:

Оқ кечада ой билан висол.

Тикилмаган учбурчак тумор,

Дард-аламни езмайди қалам.

Изланмайди беркинган баҳор.

Чунки йўқдир бу ерда Одам.

Сен йўқ эдинг, барибир сени

Кўрар эдим доим енимда

Умидларга қўмиб қўнглимни.

Сени қўрдим... Ора бир қадам.

Лек "қўрмадим" энди енимда

Турар эди малак хотиржам...

Хаелларим сеники эмас,

Сеникимас кўзлару сўзлар.

Улар энди ҳеч қимчиликмас...

ДИЛДОРАНИНГ ҚИСМАТИ

Гулзода ҲУСНИЕВА,

1974 йил Паркентда тугилган.

Тошкент Давлат университети

филология

факультети журналистика бўлими

IV курс талабаси.

• ОИЛА БУЗИЛИШИГА САБАБ НИМА? • БАХТИМ? БАХТСИЗЛИК-МИ? •

• ЭНДИ НИМА БЎЛАДИ? •

Тун. У ўзининг қора чодир билан борлиқни қирмаб олган. Хава бўлут, қўлда юлдузлар чакнамайди. Борлиқ сукунат оғушида. Симеогондаги чироклар зулматни, сукунатни ҳайдамочидай яқриб енади, лекин ҳамон тун чекинамайди. Узоқларда паст-баланд уйлариинг деразаларида оқиниша шуғла қўрилади. У ҳам қоронғулик бағрини пораладмай, зим-зие кўчага синиб кетди.

Тун бағрида, тирсакларига таяниб ўтирган кизини, унинг мафтункор юзларини, сарғимтир сочларини аранг еритиб турган шам қандай қилиб зулматга қарши тура оларди? Дилдоранинг хаёлида бир ўй қўлида эса ажраллиш тўғрисида эзилган ариза. Нега шундай бўлди? Ахир у ҳам келинлик либосини кийиб, уйдан умид билан чиқиб, қўш қаби учиб кетган эди-ку. Еки шундай бўлиши керакми? Бир йил икки наҳот унинг юрагига ўт эккан ери Фахриддиндан қўнгли совиған бўлса? Бунга ўзи айбдор! Йўқ, ўзи эмас, ту-шунмайди. Бир йилда, йўқдан бор қила оладиган ҳамширалар ва беморлар сабабчи. Агар Дилдора касалхонада даволашни учун етмаганида, балки шундай бўлмасдики? Нима бўлса ҳам у ажраллиш. Фахриддиннинг Дилдорани ишончи наҳотки бир динз тухматдан устун келолмаса?

Ахир Дилдора тухмат азобини тортипти-ку. Унинг айбсиз эканини исботлаш учун айтган бир оғиз сўзи эмас, одамларнинг елгон тухматига сабаб бўлса. Фахриддин уни севиб, оила қурган эди-ку! Ишонч деган тушунча ўз-ўзидан йўқолиб кетса...

— Воқеа қандай бўлган? — деб сўрашганда Дилдора хижоисини шундай бошлади:

— Шамоллаш касалими борлиги учун тўйдан кейин касалхонада даволашиб чиқдим. Шу даво ичюда мени кўргани қариндош-уруғлар келиб туришди. Кечқурунлари Фахриддин келар эди. Биз ярим тунгача сўхбатлашиб ўтирар эдик. Касалхонада бир кўшимининг келини ҳам даволаётган эди. Уни кўргани эри келиб турарди. Бир кун кўшимининг олдида эри ва унинг дўсти (у ҳам кўшимини) Раҳим билан келди. Раҳим менинг ҳам шу ердалигимни кўриб, даста тушишимни сўради. Мен бирор гап бўлганимни, деб ҳавотириб тез тушимди. Хол-аҳвол сўрашиб турганимизда ҳамшира бу беморлар беморлар кўришди. Раҳим яна бир икки бор келди. Ҳаммаси шундан бошланди. Кейин Фахриддин мени ҳар кун кесатиб, ҳақоратлаб, бўлар-бўласмас баҳоналари руқач қила бошлади. Мен ўзимни оқлаш учун ҳар қанча уринмай, бари бефойда эди. Чунки аллақачон улар мендан қўтилиш ниятини мақсад қилиб қилишган экан.

Бутун биз ана шу "туноҳим" учун ажрашганми. Мен ахир Раҳим билан ортиқча гап-сўзга борманган эдим-ку. Наҳот бемехр, ноинсоф одамлар шунини би-лишмаса, тухмат қилишса... Энди мен бу ёғига қандай яшайман? Йипирма йиллик қуввоқ ешлигим энди кўз-ёшларим, гап-аламларим билан даре бўлиб оқиб кетса. Мен ҳам ерут дунёга умид билан келган эдим-ку.

Суд залида Дилдорани охириги сўз берилганда: "Сиздан, одамлардан, тилагим-томчи меҳр", деб қўлда еш билан чиқиб кетди.

Нима учун хозирги кунда ажралишлар сони қўнайиб бормоқда? Ахир инсонга ҳаёт бир мартагина берилади. Биз бу муаммага жавоб топиш мақсадида Паркент шаҳар фуқаролик ҳолати даволатларини ёзиб бўлими мудариси Шойра опа Ахмедова билан сўхбатлашдик:

— Асосли сабаби бўлмаган ҳолда, қайта-қайта ЗАГСдан ўтаётганлар бизга сир эмас, — деб гап бошлади Шойра опа. — Кўпчилик бунинг кечирими ҳолга йўқми. Аризмаган сабаблар билан ажралиб кетётган еш оилалар бизни ташвишга солмоқда.

Буларга сабаб нима? Етишмовчиликми? Йўқ, албатта. Юқорида сиз Дилдора ва Фахриддинларнинг ажралишида иштирок этиб, шунга амин бўлдингиз. Ахир ўша киз келин бўлиб тушганда қондорган умид билан бориб, шу ерда ўз бахтини топсам, бола-чақали бўлсам, деб оруз қилганди. Ана шу ширин кечинималарни бўғиб қўётган нопок шахсларни биз яна қим деб аташимиз мумкин? Келиндан қамчилиқ топиб, ўғлининг қўзига емон қилиб қўрсатётган айрим қайноналарини? Ўзбекларда бир мақол бор: "Еганимиз қўй,

кўрганимиз тўй бўлсин". Топганларини яхши ният билан тўйга атаб қўйишади. Охири оқибатда турли хилдаги келишимовчилик ва низолар келиб чиқиб, бир оила ойнасига дарз кетади еки чил-чил бўлиб синида.

Шу кунларда еш оилаларнинг бузиллиши содир бўлиб турибди. Рақамларга назар соладиган бўлсак, 1994 йил май ойигача Паркент туманида жами 458 нафар янги оила қўрилди. Албатта, ешларнинг қувончи дақиқаларига иложи борича шерик бўлиб, Ўзбекистондаги турли оила-бўлачада биз сизнинг акси бўлган ҳолларда-чи? Биргина шу йилнинг беш ойи ичида 44 та оила никоҳи беқор қилинди. Сабаблари-қайнона-келин ўртасидаги келишимовчиликлар, эр-хотин ўртасидаги низоларидир. Биз-ЗАГС ходимлари уларнинг чақалоқлари учун гувоҳнома беришдан бўлак тилакка яшайамиз. Оналар ҳам тўйдан сўнг бўлажак неварамга, деб сарпо тахлайдилар. Шундай

экан, биз кўпчилик бўлиб, юқоридаги иллатларга, майда гап-сўзларга чек қўйишимиз керак. Болани бошдан парварши қилгандак еш оилаларини ҳам асраб-авайлайлик. Шунда биз ўз мақсадиимизга эришган бўлар эдик. Муастакл ҳаёт оғушида яшаш нияти бўлган йил-қизлар оилаларини можазлар, баъзан оилаларнинг ички сирлари ҳусусида, оиланинг маънавиятида тугган ўрни, оила-бўлачада муносабатлари ҳусусида қизқишади. Ушбу муносабатлар ҳақида биз сиз-газетоналар билан жуда кўп мулоқотда бўлганми. Лекин (биз учун муқаддас бўлган оила қўриш оилдан унинг учун чиқиб туртиб, "шундай бўлсагина биз бахтли бўламиз, ҳақиқий оила бўламиз" дея тахшиш қўйиб бўлмайди.

Мақола сўғида сиз нима дейсиз? Оила мустақкамлиги учун имкон қадар талабчан бўлиш керакми, е имкон қадар эътиборлими?

юмди, ҳаёлотда бир қўриниш жонланди.

Атроф — туман. Катта

тут дарахти. Беланчак.

Алла. Ҳудак ўрнида эса...

Туман — атроф.

... сапчиб ўрнидан турди,

кимсасиз хонада у еҳдан бу

еққа сарсари юрди, шуурида

тартиб йўқолди, сиқилди,

"восвос касалига қалинишим

тайин", деди лаблари пи-

чирилоб, хонадаги ҳар бир

нарсаси унинг қўзига балодай

қўрина бошлади, кийинди,

"соч таралганми, йўқ, э,

барибир эмасми, ахир у..."

деб ўз-ўзига гапирди,

асабийлашди, шу онда

билан

дардлашгани ва бу эзгин

дардлар ўрнини хушсаодат

дақиқалар эғаллашини

истади...

Катта шаҳарда ярим тун

эди, оймуманинг ойдан

шуълалари остида у кетиб

борарди. "Биров"нинг эса

бундан хабари йўқ, лекин

қўнгли нотинч эди.

